

“Cạch”

Hé nhẹ cánh cửa rón rén bước vào trong. Tôi bất ngờ xúc động khi nhìn thấy hình ảnh người đàn ông với thân hình gầy guộc trơ trọi đang nằm co rúm bé xiu trên chiếc giường bệnh kia. Nếu không nhờ vào cái tên và quê quán y tá nói thì xem chút tôi đã không còn nhận ra anh ta chính là Hoài Tâm nữa rồi.

Có thể nghe thấy tiếng bước chân nên Hoài Tâm quay người lại, ngỡ ngàng khi nhìn thấy tôi nhưng lúc này anh ta lại tưởng rằng mình đang bị ảo giác hay thế mà là liên tục dùng tay dụi vào mắt. Tôi liền cất tiếng.

- Anh Tâm, sao lại thành ra như thế này?

Giọng nói này nghe rất quen tai còn cả người đang đứng trước mặt, cô ấy chính là Ngọc Châu. Đây là sự thật chứ không phải là mơ nữa rồi. Hoài Tâm bồi hồi xúc động.

- Là em đúng không? Không ngờ có ngày được gặp em trong một tình cảnh éo le thế này. Sao em biết anh đang ở đây?

Không phải là tôi cố tình muốn tìm anh ta mà do muốn tránh mà không khỏi, tôi đã từng rất sợ và cố để quên đi anh ta nhưng có lẽ ông trời không muốn tôi cả đời phải trốn chạy với quá khứ của mình nên mới tạo ra một cuộc gặp gỡ trái ngang như thế này. Nếu đã là định mệnh thì tôi buộc phải đối mặt, từ từ tiến về phía trước tôi nắm chặt lòng bàn tay mình lại.

- Đúng, là tôi, cô gái ngày xưa đã từng rất yêu và bị chính anh phụ bạc bỏ rơi đây.

Câu nói này như hàng ngàn mảnh vỡ thủy tinh nhọn đâm thẳng vào trái tim. Sâu thẳm bên trong ánh mắt của Ngọc Châu Hoài Tâm có thể nhận ra nỗi uất hận mà từ bấy lâu nay cô ấy đã chất chứa trong lòng. Hoài Tâm không trách và cũng không có quyền để mà trách Ngọc Châu bởi vì trước kia mình đã mang lại quá nhiều đau khổ và giờ đây không còn đủ tư cách để cầu mong sự vị tha từ cô ấy nữa rồi. Hoài Tâm nghẹn ngào nhẹ giọng.

- Em có cần phải nặng lời với tôi như vậy không, tôi biết mình đã làm em đau khổ, giờ đây tôi đã rất hối hận và đang phải chịu sự trừng phạt với những việc mình đã gây ra.

Chúng kiến sự bào mòn của căn bệnh đã gần như thay đổi hẳn một con người. Đây có còn là Hoài Tâm mà ngày xưa tôi đã từng rất yêu thương hay không. Tôi không biết mình nên buồn hay vui khi nhìn thấy bộ dạng lúc này của anh ta. Quả thật ban đầu tôi có chút mềm lòng nhưng chẳng hiểu sao lúc này đối diện với anh ta bao nhiêu nỗi đau trong lòng tôi lại ứa về khiến tôi dường như chẳng thể làm trái với cảm xúc của mình. Tôi nói trong bức xúc.

- Anh nói sao? Những lời đó là nặng nề đối với anh lắm à? Thật nực cười, bao nhiêu đó làm sao có thể so sánh bằng những nỗi đau mà tôi phải gánh chịu suốt ngần thời gian qua. Nhưng tôi không thể ngờ Hoài Tâm phong lưu của ngày nào giờ đây lại biến thành bộ dạng người không ra người, ma không ra ma như bây giờ đây chính là báo ứng mà anh đáng phải nhận. Có điều khiến tôi càng thắc mắc người yêu xinh đẹp của anh đâu sao lại để anh phải nằm đây bơ vơ một mình?

Ngay lúc này Hoài Tâm không thể nào ngăn cản sự ghẻ lạnh của Ngọc Châu, cũng đúng tất cả lỗi lầm đều do mình mà ra nếu như ngày ấy không ham muốn sự mới mẻ lạ thì có lẽ giờ

đây mọi chuyện đã khác rồi. Cô ấy nói đúng đây là quả báo của tôi đây mà.

Hoài Tâm bật khóc trong tủ hốt.

- Em cứ chửi rửa đến khi nào trong lòng không còn oán hận anh nữa thì thôi. Anh sẽ không trách em đâu bởi anh biết mình giờ đây đã thân tàn ma dại nhưng xin em đừng nhắc đến con đàn bà độc ác đó làm chi nữa, tất cả tại cô ta mà anh mới thành ra nông nổi thế này.

Tôi còn nhớ khi xưa Hoài Tâm rất say mê cô gái với tên gọi Mộng Cẩm sao bây giờ lại trở nên thù hận cô ta. Qua sự căm phẫn của Hoài Tâm lẽ nào nguồn cơn của căn bệnh quái ác mà anh ta đang mang trong người phần nào có liên quan đến cô ấy. Nghĩ vậy tôi liền thắc mắc.

- Anh nói vậy là sao tôi không hiểu?

Giờ đây tâm nguyện cuối cùng được gặp lại người xưa đã thành hiện thực thì cũng là lúc biết mình mang căn bệnh quái ác không còn sống được bao lâu vì chán đời đâm ra chời bởi sa đọa. Hoài Tâm nghĩ rằng bản thân không còn gì hối tiếc. Anh ghen ngào khi nhớ lại chuyện cũ.

- Mọi chuyện phải kể bắt đầu từ lúc em rời khỏi căn nhà đó là một năm về trước.

Khi em rời đi tôi có chút khó chịu không hiểu tại sao em lại có thể nhìn thấy tấm hình đó và biết chuyện xảy ra đêm ấy giữa tôi với Mộng Cẩm, ngay lập tức tôi cầm lấy điện thoại gọi liền cho cô ấy.

"Tút...tút....tút...."

Tiếng chuông đổ hồi lâu giọng người con gái cất lên.

- Em nghe đây anh yêu, mới sáng sớm mà đã nhớ em rồi hay sao?

Không ai khác người đó chính là Mộng Cẩm, cô ấy thừa hiểu mục đích của cuộc gọi nhưng lại cố tình làm ra vẻ như chẳng biết chuyện gì.

- Em hãy nói rõ đi, có phải là em cố tình làm vậy đúng không?

- Anh Tâm, anh đang nói gì mà em chẳng hiểu gì hết, mới sáng sớm em có làm gì đâu mà anh đã ghép tội cho em rồi.

- Thì tấm hình chúng ta ân ái em gửi qua điện thoại anh đó không phải cố ý vậy chứ là gì?

Nhận ra sự nghi ngờ của Hoài Tâm Mộng Cẩm liền tìm cách lươn lẹo, cô ta ngập ngừng

- À...Thì ra là anh muốn nói đến chuyện này..thì đúng là em gửi nhưng chỉ vì quá yêu anh em không muốn anh sau khi chiếm được thể xác thì lại bỏ rơi em, em làm vậy có gì là sai.

Cách xử trí khôn khéo của Mộng Cẩm khiến cho Hoài Tâm ...anh liền xuống giọng.

- Ý anh không có trách em, anh yêu em nhiều như vậy thì sao có thể bỏ em cho được..mà thôi chuyện này bỏ qua đi anh có tin vui muốn thông báo cho em nè.

Mộng Cẩm nghe xong thì tươi cười hơn hở.

- Tin vui gì vậy anh yêu? Anh chịu bỏ con bồ què mùa xấu xí của anh rồi hả?

- Sao em biết hay vậy? Anh với cô ta chính thức chia tay rồi, kể từ ngày hôm nay anh với em đã được tự do đến với nhau. Em có vui không?

"Anh không biết đấy thôi chuyện này đã nằm trong sự tính toán của tôi thì thử hỏi xem tôi có

vui hay là không”.Mộng Cẩm cười thâm trong bụng xong lại ra vẻ ngập ngừng.

- Ủm.. em chỉ định trêu ghẹo anh xíu thôi không ngờ lại thành sự thật, em xin lỗi vì sự vô duyên của mình nhưng em rất vui anh có biết là em chờ ngày này lâu lắm rồi không, hôm nay chúng mình nhất định phải ăn mừng.

- Nhất định rồi hay là tối nay sau giờ làm ở địa điểm củ.

Vui mừng đặc ý vì đạt được mục đích Mộng Cẩm vẫn không từ bất cứ cơ hội nào, cô nhanh miệng.

- Ok anh yêu nhưng em không muốn đi nơi khác hay là chúng ta ăn mừng ở nhà anh được không?

Ngập ngừng suy nghĩ giây lát Hoài Tâm liền đồng ý với yêu cầu Mộng Cẩm đưa ra.

- Ok em yêu, hôn em.

Kết thúc điện thoại Hoài Tâm hí hửng huyết sáo vui mừng bình thần thay đồ đi làm.

Như lời hẹn hết giờ làm Hoài Tâm vội vã ra về tự tay chuẩn bị trang trí bữa tiệc, sau khi xong xuôi với tâm trạng háo hức Hoài Tâm liền quay trở vào phòng tắm rửa thay bộ quần áo khác ngay cả quả đầu cũng được chải keo rất kỹ lưỡng.

“reng..reng..”

Tiếng chuông cửa vang lên nghĩ là Mộng Cẩm đến anh cầm vội chai nước hoa lên xịt từ đầu đến cuối người làm cho mùi thơm bay khắp cả căn phòng.Hoài Tâm nhanh chóng đi ra mở cửa.

“Cạch”

Vừa mở cửa ra Hoài Tâm như bị hút hồn bởi thân hình bốc lửa của người tình, Mộng Cẩm trong bộ váy ngắn ôm sát body với phần cổ hơi rộng để lộ vòng ngực căng tròn mơn mớn khiến cho Hoài Tâm không kìm được nước miếng. Anh ta liên tục hít hà, du□© vớ trong người trời dậy lập tức đưa tay kéo Mộng Cẩm vào người mình.Đúng như ý muốn Mộng Cẩm chẳng những không kháng cự ngược lại còn cố tình lả lướt dùng bầu ngực sẵn có của mình cọ sát vào người của Hoài Tâm nhằm khuấy động khí©ệ anh ta.Cảm giác mềm mại khi chạm vào đã kích©ệ thấ©ệ bản năng đàn ông, không thể kìm chế Hoài Tâm vừa định nhào đến ôm hôn nhưng đã bị Mộng Cẩm ngăn lại

- Khoan đã anh, mình vào nhà trước đã.Đứng ngoài đây nhiều người nhìn thấy thì không hay, đêm nay vẫn còn dài mà anh đừng vội gấp gáp.

Nghe lời Mộng Cẩm nói có lý, Hoài Tâm ngượng ngùng gãi đầu.

- Anh xin lỗi, tại nhìn em quyến rũ thế này anh không chịu được.Em vào trong nhà đi anh đã chuẩn bị xong hết rồi.

Mộng Cẩm bước vào nhà, đảo mắt xung quanh rồi thẫn thờ suy nghĩ.

“Đúng là mình đào mỏ không sai người, nhìn nhà thế này thì anh ta cũng không tệ, “

Mộng Cẩm đang đứng ngẩn người ra thì Hoài Tâm cất tiếng gọi.

- Em sao vậy làm gì mà đứng ngơ ra đó vừa rồi có nghe anh nói gì không?

Giật mình Mộng Cẩm quay người lại ngập ngừng.

- Dạ, anh nói gì? Xin lỗi vì em đang suy nghĩ nên không để ý anh có thể lặp lại cho em nghe được không?

- À anh chỉ hỏi là em thấy căn nhà này thế nào mà em đang suy nghĩ điều gì hay không thích chỗ nào em nói đi anh sẽ kêu người thay đổi theo ý em liền.

Vui mừng đặc ý vì biết Hoài Tâm đã trúng bẫy và thật sự u mê mình nhưng Mộng Cẩm là người tham lam suy tính sâu xa. Cái cô cần là cả một tài sản chứ không chỉ đơn thuần là những sở thích bé con. Giả vờ làm bộ mặt của một người có lỗi nhìn sang Hoài Tâm Mộng Cẩm giả vờ nói.

- Anh Tâm này em xin lỗi vì trở thành kẻ thứ ba phá hoại hạnh phúc của anh với người yêu trước. Có lẽ hai người đã từng rất hạnh phúc trong căn nhà này đúng không anh? Thú thật ban đầu khi nghe cả hai chia tay em rất mừng nhưng bây giờ suy nghĩ lại em cảm thấy mình có lỗi, chắc tại vì sự xuất hiện của em nên mới khiến cho cả hai tan rã nhưng thật lòng em không muốn vậy đâu, em rất yêu anh và tình nguyện làm người tình trong bóng tối của anh. Anh hiểu em mà đúng không anh Tâm?

Bị vẻ bề ngoài của Mộng Cẩm làm điên đảo tâm tư Hoài Tâm.. Ôm lấy cô nhẹ giọng.

- Anh biết em không có lỗi, tại anh chán cô ta em đừng có trách mình, anh hứa sẽ yêu em cả đời. Đừng suy nghĩ linh tinh lại theo anh có bất ngờ này muốn dành tặng cho em nè.

Dứt lời Hoài Tâm dùng tay bịt mắt người tình làm ra vẻ bí mật.

- Em không được nhìn lên đâu đó.

Mộng Cẩm từng bước đi chậm rãi trong lòng có chút tò mò nhưng vẫn cố tỏ vẻ háo hức mong đợi điều bất ngờ đến từ Hoài Tâm.

- Đến chưa anh? Em nôn lắm rồi.

- Bây giờ anh buông tay rồi đếm 1,2,3 là em mở mắt ra nghe.

- Dạ..

- Một ,hai, ba...em mở mắt ra được rồi đó.

Từ từ hé nhẹ đôi mắt cùng lúc này Hoài Tâm cũng nhanh tay ngắt công tắc đèn.

Mộng Cẩm ngỡ ngàng đến ngơ ngác khi trước mặt mình là một khung gian trang trí rất lãng mạn. Hai ánh nến lung linh bên trên bàn còn có cả rượu vang đỏ loại rượu mà Mộng Cẩm rất thích không ngờ Hoài Tâm cũng biết cách bày ra những chiêu trò để lấy lòng phụ nữ. Nói tiếp sự bất ngờ từ phía sau Hoài Tâm đưa sợi dây chuyền đến ngay trước mặt người tình thả vào tai cô.

- Đây chính là món quà bất ngờ anh muốn dành tặng cho em chứ không chỉ là những gì em đang nhìn thấy trên bàn.

Nhìn thấy sợi dây chuyền Mộng Cẩm cặp mắt sáng rỡ liền đưa tay cầm lấy vẻ mặt vui mừng hơn hở.

- Đẹp quá, anh tặng cho em thật hả?

Hoài Tâm mỉm cười gật đầu.

- Thật, đây xem như là món quà đánh dấu bước đầu trong mối quan hệ chính thức giữa

chúng ta. Để anh đeo giúp em.

Mỉm cười tự đắc vì biết mình đã để ý không sai người, Hoài Tâm đúng là một con mồi đáng để săn. Ôm chầm lấy anh giả vờ làm ra vẻ cảm động lúc này Mộng Cẩm đã không ngần ngại mà chủ động tiến đến hôn nhẹ vào đôi môi của Hoài Tâm.

- Cảm ơn anh yêu, em rất thích món quà này.

Bất ngờ thích thú với cú chạm môi vừa rồi Hoài Tâm như lâng lâng niềm khoái cảm.

- Em ngồi xuống đi chúng ta bắt đầu nhập tiệc.

Cầm lên ly rượu đưa về phía Hoài Tâm Mộng Cẩm nói.

- Chúng ta cùng nâng ly chúc mừng cho một mối quan hệ mới.

Uống được mấy ly Hoài Tâm ánh mắt điên đảo trước thân hình gợi cảm cùng vòng một quyến rũ như cố tình chào mời kích thích sự ham muốn trong anh. Không kìm chế được nữa Hoài Tâm nhào đến ôm hôn Mộng Cẩm tới tấp nhưng vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn anh bắt đầu mạnh bạo hơn trong sự mê mẩn mất đôi gò bồng măng nhưng lúc này Mộng Cẩm không hề phản kháng ngược lại còn cố tình dẫn dụ để mặc cho Hoài Tâm đắm chìm trong cơn mê rồi nở nụ cười thích thú. Đến khi một quai áo bị kéo xuống Mộng Cẩm liền nắm lấy tay Hoài Tâm ngăn lại, ánh mắt lơ lửng nhìn người tình ngọt ngào dụ dỗ.

- Kìa anh, từ từ đã, em còn muốn uống thêm chút nữa. Chiều em đi rồi em sẽ chiều lại.

Dù sao thì miếng thịt này cũng nằm gọn trong miệng mình, nghĩ vậy Hoài Tâm liền rời khỏi người Mộng Cẩm.

- Được thôi, chiều ý em vậy. Nào nâng ly chúc mừng.

Một chiều xài lại hai lần, Mộng Cẩm một lần nữa cố tình muốn chuốc say Hoài Tâm để thực hiện kế hoạch của mình. Chiều dùng con tép bắt con tôm hùm, dùng nhan sắc sẵn có để làm mồi nhử cho cá cắn câu của Mộng Cẩm đã thành công. Hoài Tâm đã sập bẫy, không đo nỗi tử lượng của người tình anh gục đầu tại bàn.

Nhanh chóng đưa Hoài Tâm vào bên trong phòng, đặt anh xuống giường Mộng Cẩm liền lột sạch quần áo trên người Hoài Tâm rồi ngồi thở hổn hển. Nhìn vào cơ thể vạm vỡ của Hoài Tâm Mộng Cẩm có chút thích thú cô nằm xuống ngay bên cạnh Hoài Tâm đưa ngón tay lên từ từ mân mê khắp người rồi liên tục chặc lưỡi tiếc nuối.

- Nhìn kỹ lại thân hình cưng cũng rất ngon nhưng cũng rất tiếc cưng không phải là gu của Mộng Cẩm này. Cỡ như cưng ngay cả cái móng chân của chị còn chưa có cửa chạm vào chứ đừng ở đó ảo tưởng thịt được chị. Ai biểu cưng mê gái thì phải chịu trách nhiệm bây giờ.

Dứt lời Mộng Cẩm nhìn vào sợi dây chuyền bất ngờ phát lên cười "haha". Sau đó cô vội vã tự cởi đồ của mình rồi quay sang ôm lấy Hoài Tâm.

Mặt trời lên đã cao, qua khung cửa sổ ánh nắng rọi xuyên qua tấm màn chiếu thẳng vào mắt Hoài Tâm, anh vội vàng lấy tay che lại rồi dụi dụi mắt thì chợt cảm nhận có gì đó mềm mại đang chạm vào cơ thể mình. Ngược mặt nhìn xuống Hoài Tâm ngỡ ngàng hạnh phúc khi biết người bên cạnh chính là Mộng Cẩm đang nằm ngủ say sưa trong bộ dạng khoả thân. Đột nhiên cảm thấy đau đầu Hoài Tâm mang mác nhớ lại hình ảnh mình đang chiếm ngự hai quả

đôi căng mướt khiến anh cảm thấy thích thú lúc tối qua rồi chợt nhìn cả hai trong bộ dạng thế này Hoài Tâm một mình lấm bầm.

- Lễ nào tối qua mình và Mộng Cẩm đã..nhưng sao đầu đau quá mình không nhớ gì hết ...

Nghĩ rằng chắc do bản thân đã uống nhiều rượu Hoài Tâm quay sang ôm lấy người tình nở nụ cười khoái chí.

Kể từ cái đêm hôm đó tôi cứ ngỡ mình đã chiếm trọn được thể xác cũng như tình yêu của cô ta nhưng nào có ngờ...

Một tháng sau

Tôi và Mộng Cẩm đã dọn về sống chung với nhau trong chính căn nhà của chúng ta.Sau khi ăn tối xong tôi trở vào phòng để làm nốt công việc sáng mai bàn giao cho sếp thì Mộng Cẩm bước vào với vẻ mặt hớn hờ.

- Anh đang làm việc hả?Em có tin vui muốn thông báo cho anh nghe nè.

Quay sang nhìn Mộng Cẩm Hoài Tâm liền thắc mắc.

- Chuyện vui gì vậy em yêu?

Từ sau lưng Mộng Cẩm đưa ra chiếc que thử thai đặt vào tay Hoài Tâm mỉm cười nói.

- Em có thai rồi, anh sắp được làm ba rồi đó.

Vừa nghe qua như sét đánh ngang tai Hoài Tâm ngỡ ngàng cầm chiếc que với hai lần vạch đỏ chót mà run rẩy cả tay.Anh ngập ngừng lắp bắp.

- Đây...em...thật..hả?

Mộng Cẩm vẻ mặt nghiêm túc.

- Thật, em đã kiểm tra nhiều lần và đây cũng là cái que thứ tư mà em đã thử qua rồi đó hay là anh không tin em?

- Không phải, tại bất ngờ quá anh chưa kịp chuẩn bị tinh thần chứ anh không có ý nghi ngờ em.

- Vậy anh tính thế nào?

Hụt hẫng khi cầm cái que thử thai trên tay lúc này đây Hoài Tâm cảm thấy rối bời, trong lòng không hề mong muốn sự xuất hiện của đứa con này.Giờ đây Hoài Tâm như rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan muốn bỏ thì không được bởi tính cách của Mộng Cẩm vốn không phải là một cô gái yếu đuối có thể dễ dàng bắt nạt như Ngọc Châu nhưng còn giữ lại thì trong lòng anh cũng chẳng yên.Trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu Hoài Tâm ngập ngừng nói.

- Thú thật thời điểm này không thích hợp để sinh con nhưng nếu em muốn giữ thì anh cũng không có ý kiến.

Biết trước anh ta sẽ suy nghĩ như thế nhưng một khi Mộng Cẩm này đã chịu giăng lưới thì chỉ có bội thu mà thôi.Nghĩ vậy Mộng Cẩm giả vờ làm ra vẻ khóc lóc kể lể gây sức ép với Hoài Tâm.

- Tôi biết mà, đàn ông các anh chung quy ai cũng như ai, một khi đã ăn được rồi thì quệt mở như gà chỉ tại tôi ngu dại một lòng một dạ yêu anh ngay cả thể xác này cũng dành trọn cho anh.

- Kìa anh không có ý đó.

- Thôi anh im đi, tôi biết hết lúc đang ân ái mặn nồng thì hứa hẹn đủ điều nào là anh sẽ chịu trách nhiệm, anh sẽ yêu em suốt cuộc đời vậy mà bây giờ khi xảy ra chuyện thì lại muốn chối bỏ. Tôi khổ quá mà...

Chịu thua trước chiêu trò kẻ lẻ khóc than của người tình sợ cô ấy kích động Hoài Tâm liền ôm lấy Mộng Cẩm ngọt ngào vỗ về.

- Thôi được rồi, anh xin lỗi vì đã làm em buồn. Bây giờ em đã có thai tạm thời hãy ở nhà đi để mình anh đi làm được rồi.

Biết mình đã bước đầu thành công chiếm được niềm tin yêu của Hoài Tâm, tựa vào lòng anh Mộng Cẩm mỉm cười nhếch mép.

- Dạ, em biết anh sẽ không bỏ mặc mẹ con em đâu mà.

Nghĩ rằng Mộng Cẩm mang thai đưa con của mình tới luôn ra sức cung chiều, không để cho cô ta phải chịu cực khổ trong khi mình thì vất vả làm việc để kiếm tiền cung phụng nhu cầu của hai mẹ con vậy mà tôi nào hay có tất cả chỉ là một cái bẫy mà cô ta cố tình dàn dựng nên Không muốn Hoài Tâm nghi ngờ chuyện mình giả vờ mang thai để lừa gạt anh ta Mộng Cẩm đã bỏ ra một số tiền để nhờ cô bạn làm y tá trong bệnh viện giúp làm giả phiếu siêu âm và cả giấy tờ khám thai.

Sáng sớm Hoài Tâm đã phải thức dậy để chuẩn bị đi làm nhìn thấy Mộng Cẩm vẫn còn đang say giấc anh tiến lại nhẹ nhàng hôn lên trán cô người yêu thoải mái.

- Anh đi làm nghe, ba đi làm nha cục cưng

Dứt lời Hoài Tâm quay người rời đi thì Mộng Cẩm thức giấc.

- Anh đi làm hả? Sao không đánh thức em?

Quay đầu nhìn lại Hoài Tâm mỉm cười.

- Tại anh thấy vẫn còn sớm, em ngủ thêm tí nữa đi.

- Chút nữa em đi siêu âm mà tiền hôm bữa anh đưa em mua thuốc bổ uống hết rồi, anh để lại cho em thêm một ít nữa nghe.

- Hai ngày trước anh mới đưa cho em mười triệu em xài gì nhanh quá vậy?

Mộng Cẩm ngập ngừng.

- Thì..em đã nói rồi, em mua thuốc bổ uống cho con mình khỏe mạnh, không lẽ đến việc bồi bổ cho con mà anh cũng tiết kiệm nữa hay sao. Thôi được rồi vậy mai mốt em sẽ không ăn uống gì hết để cho con của anh lớn lên trong sự ngu dốt, kém phát triển.

Biết Mộng Cẩm lại giả tính giận lẫy nhưng rồi nghĩ đến cái thai trong bụng cô ấy Hoài Tâm thở dài nói.

- Anh không có ý đó, con còn nhỏ em có muốn bồi bổ thì cũng vừa thôi kéo mai mốt lại khó sinh.

Nói rồi Hoài Tâm liền thò tay vào túi quần lấy ra một xấp tiền đưa cho Mộng Cẩm.

- Đây là 5 triệu em giữ để đi siêu âm, trễ giờ anh phải đi làm rồi.

Có số tiền trong tay Mộng Cẩm mỉm cười khoái chí, không ngờ chỉ làm trò một chút mà đã

có thể qua mặt được anh ta rồi. Đặt tay vào bụng Mộng Cẩm lẩm bẩm.

- Nhờ cái này mình mới dễ dàng moi tiền anh ta nhưng bấy nhiêu đây thì vẫn chưa đủ. Mộng Cẩm ơi sao mà thông minh quá vậy....

Sau một lúc tự đắc Mộng Cẩm đứng dậy mang theo vẻ mặt hớn hở đi vào nhà vệ sinh thay đồ.

Như lời đã hẹn Thủy Tiên đã đến quán cà phê gần bệnh viện để chờ đợi Mộng Cẩm. Lúc này một nam nhân viên tiến đến.

- Chị dùng gì ạ?

- Cho chị một ly cam vắt.

Một lúc sau Mộng Cẩm cũng có mặt.

- Xin lỗi Tiên tôi đến muộn, bỏ chờ có lâu không?

Thủy Tiên mỉm cười nói.

- Không sao, tôi cũng vừa mới tới thôi à, bỏ uống gì kêu luôn đi.

- Như cũ.

Nói rồi Thủy Tiên liền quay vào trong lớn giọng.

- Em ơi...

Nghe tiếng gọi từ bên trong nam nhân viên bước ra.

- Dạ chị cần thêm gì ạ?

- Cho chị thêm ly cam vắt.

- Dạ phiền chị chờ một chút ạ.

Nam nhân viên vừa đi vào trong Thủy Tiên liền lấy trong chiếc túi xách ra một túi hồ sơ đưa cho Mộng Cẩm.

- Đây là món đồ mà bỏ cần, khó khăn lắm tôi mới có thể giúp bỏ được đó.

Cầm lấy túi hồ sơ Mộng Cẩm liền mở ra xem, nhìn vào tờ giấy khám thai và kết quả siêu âm Mộng Cẩm phải ngỡ ngàng thốt lên.